

Igračka moje bake

Kiša zaborava prijeti mom sjećanju. Misli se vrte kao suho lišće na vjetru i nikako da prekinu svoj ples. Slike šetaju od jednog do drugog događaja iz mog djetinjstva, ali samo jedna nosi svjetlost. Lik moje bake, njene priče, razgovori... Samo je ona znala bisere snova povezati u najljepšu ogrlicu. I sad je čekam kraj kamina. Čujem njene korake, korake tihe sreće koja mi dolazi u susret. Vidim da je već stara i umorna ali je želim puno toga pitati, želim barem pokušati spasiti od zaborava maleni dio njenog djetinjstva. Počinjem nesigurno jer ne znam koliko toga ona još pamti. „ A sinko moj, davno je to bilo. Ne sjećam se baš puno i odmahnu rukom kao odgovor na moje pitanje o djetinjstvu. Ali, znam da je bilo teško biti dijete tada. Nekako smo prebrzo odrastali.“

- **Zašto je bilo teško, bako?**

A kako bi bilo, nego teško. Bio je rat, puno je ljudi tada otišlo u borbu, neki se nisu nikad ni vratili.

- **Mogu samo zamisliti kako vam je bilo. Ali, ti si ipak bila dijete, a djeca se moraju igrati. Kako ste se vi igrali, bako? Sigurno ste imali kakve igračke?**

Ma kakve igračke, sinko moj. Nije bilo ni kruha dovoljno.

- **Pa šta ste onda radili kad biste imali slobodnog vremena, bako?**

Ma kakvo crno slobodno vrijeme, tada se puno radilo. A ponekad kad bismo imali vremena, onda smo sami pravili igračke i smišljali igrice. A ne k'o ova današnja djeca sve im na gotovo i opet ništa sami ne znaju.

- **Šta ste smišljali, bako?**

Vi danas kupite sve gotovo. Lutke, lopte, puške, pračke, a mi smo to sve sami pravili od onoga što smo imali. Lopte bismo pravili od starih krpa i slame, a pračke bismo izrađivali od drveta. E, bilo je to teško ali i lijepo vrijeme.

- **A bako, jesi li imala neku posebnu igračku?**

Imala sam, kako nisam. Imam je i sada.

- **Kako to misliš, bako?**

Lijepo. Dođi, pokazat ću ti.

Ustala se i laganim koracima pošla prema svojoj malenoj sobici u dnu hodnika. Pomno sam pratila svaki njen pokret i umirala od znatiželje o kakvoj se to igrački radi. Dok se približavala ormaru, primijetila sam da ima poseban polet u koraku. Kada je došla do ormara, zastala je. Bacila je pogled na desni kut ormara. Približila se i uzela staru lutku. Nježno je sklanjala tragove prašine, starim i drhtavim rukama. Podigla je svoj blagi pogled prema meni i rekla:

- „Evo vidiš, još je imam“.

Uzela sam tu staru lutku i gledala je znatiželjno. Tako je neobična. Baka je ovoga puta počela sama, bez da sam joj uputila bilo kakvo pitanje:

- „To je Maša. Napravila sam je uz pomoć majke. Pogledaj, obučena je baš poput žena onoga doba. Sve što vidiš, sašila sam bez bilo čije pomoći. Moja majka je bila krojačica i uvijek mi je davala ostatke materijala kako bih nešto novo sašila svojoj Maši. Sve su žene u to doba izgledale isto. Nosile su marame, vidiš, i Maša je ima. Tkanicu, također. Nju sam tkala od ostataka raznobojne vune. Sinko, dok je ovako promatram, sjetim se onih davnih vremena, kad smo baš ja i ta Maša, koju sada držiš u rukama, šetale zelenim proplancima i brale cvijeće. Eh, da mi je sada da prošetam onim istim mjestima i da pogledam očima petogodišnje curice i bar na tren vratim onaj isti duh. Bez obzira što je prošlo mnogo godina od tada,

uvijek se probudi ono dijete u meni i izmami mi osmijeh pa i koju suzu u znak sjećanja na djetinjstvo. Maša je bila moj vjerni suputnik kroz sve sretne trenutke. Ali, bila je tu i kada je bilo teško. Onda, kada smo se skupa skrivale u ratno vrijeme. Pa i onda kada sam dobivala batine jer su krave odlutale dok smo se Maša i ja igrale na zelenim proplancima. I, vidiš, tu je, u desnom kutu ormara već duži niz godina kao podsjetnik“.

Bila sam oduševljena kako je tu lutku uspjela sačuvati toliko dugo vremena. Moram priznati da je jako dobro očuvana, ali joj ipak nedostaje jedna sitnica. Na lijevoj nozi se nalazila crna cipelica, napravljena od nekog kožnog materijala. No, na desnoj je nema.

Pitala sam je:

- „ **Bako, a šta je sa desnom cipelicom“ ?**

Odgovorila je, odmahujući rukom:

- „ Eh, djevojčice moja, tko zna. Vjerovatno je izgubljena negdje daleko u vremenu. Na onim zelenim proplancima gdje smo stalno provodile vrijeme“.

Nakon ove rečenice, njene oči su bile pune suza. Zagrlila sam je čvrsto. Malo zatim, osmijeh joj se razlio licem. I ja sam se nasmijala. Imala sam želju, postaviti joj mnogo pitanja vezanih za Mašu ali sam vidjela da je umorna i da joj je pogled odlutao negdje daleko, daleko kao da se vratila godinama unatrag. Nisam joj htjela više smetati dok je prebiralala po uspomenama i ljudima kojih već odavno nema. Htjela sam i ja malo razmisliti o onome što mi je ispričala. Istina je da nisu imali mnogo u odnosu na nas danas, ali i to malo što su imali znali su iskoristiti i dobro čuvati. Znali su živjeti, družiti se, raditi i voljeti. A mi danas, što mi radimo? Kakve to mi uspomene stvaramo? Stalno smo po društvenim mrežama, otuđili smo se jedni od drugih. Baš se pitam, ako jednoga dana mene moja unuka upita čega sam se ja igrala kao dijete, što ću joj odgovoriti?

Datum: 13.05.2018.

Naziv škole: Srednja škola dr. fra Slavka Barbarića, Čitluk

Ime, prezime i uzrast autora: Gabrijela Dugandžić, 17 godina

Ime i prezime mentora: Darija Bojović

E- adresa: gabrijeladugandzic57@gmail.com